

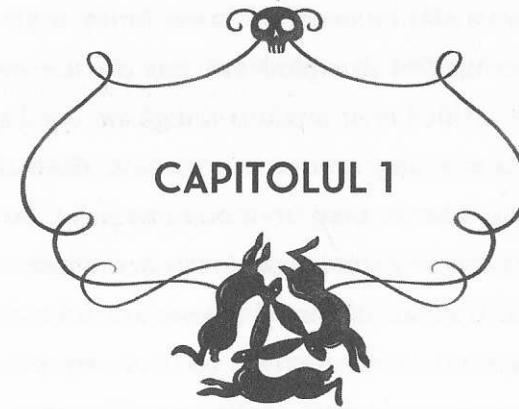
BENJAMIN READ & LAURA TRINDER

Traducere din limba engleză de
JUSTINA BANDOL

LITERA
București
2020

„Limba de fier a ceasului ne-a spus
Că-i miezul nopții, mergeți către pat.
E ora duhurilor.“

WILLIAM SHAKESPEARE
Vis de-o noapte-n miezul verii,
actul V, scena 1¹

Clopotele de fără un sfert o treziră pe Emily în toiu nopții. Melodia lor pluti dinspre Big Ben peste fluviu, către cartierul Lambeth, și intră la ea în cameră pe geamul deschis. Felinarele de pe stradă dădeau dormitorului o vagă tentă portocalie. Pe peretele de deasupra patului, trei iepuri negri se fugăreau într-un cerc nesfârșit, sclipind stins în lumină. Și perna, și Feesh, crocodilul ei de plus, erau umede de lacrimi. Emily se ridică în capul oaselor și gemu văzând cifrele roșii de pe ecranul deșteptătorului. Era douăsprezece fără un sfert – șapte ore de când fusese trimisă pentru totdeauna la culcare –, și se simțea lihnită de foame.

Se trânti la loc pe pernă și-și înfipse nasul în bietul Feesh cel fleșcăit (pe care, bineînțeles, îl ținea mai mult în glumă și clar nu-l

¹ Citat după traducerea lui Horia Gârbea, în vol. IV de Opere, Paralela 45, 2011, p. 433 (n.tr.)

strângerea la piept în fiecare seară). Cum de se-ntâmplase din nou? Cum? Ca de obicei, problema fusese mama ei – nesuferita ei de mamă. Avea ceva atât de enervant, încât Emily se trezea că se transformă într-un fitil și explodează într-o furie necontrolată. Focurile de artificii erau nimic pe lângă ea. Poc bang buf, o ceartă-monstru, și zbang! nu mai ieși din casă. Absolut nedrept. Iar de data asta chiar avusese un motiv întemeiat. Billy Jenkins o văzuse ajutând-o pe mama ei să scoată ceva dintr-o pubelă și spusese tuturor la școală că Emily trăiește într-un tomberon. Ea se chircise atât de tare, încât, medical vorbind, avea șanse să nu se mai îndrepte niciodată de spate, și asta *numai* din cauza mamei.

Potrivit celei mai recente plângeri depuse de vecina lor la consiliul orășenesc, mama ei era „o artistă irlandeză nebună care face gălăgie la orice oră din zi și din noapte“. Emily n-ar fi contrazis o asemenea evaluare, dar ar fi adăugat „și care te face de râs“. Dacă mama n-ar fi târât-o întruna după ea în „misiuni speciale“ la cules de „ingrediente indispensabile“ din *tomberoane* pentru sculpturile ei zbanghii, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Lui Emily nu i s-ar fi făcut atât de îngrozitor de rușine la școală și nu s-ar fi înfuriat aşa de rău încât să fugă acasă și să sfărșească tipând la mama în bucătărie despre toate tâmpeniile absolut jenantе pe care tot ea, mama, le făcuse la viața ei (exemplu remarcabile fiind ușuratul în spatele unui tufiş într-o zi când venise să asiste la întrecerile sportive de la școală, eliberarea unui homar dintr-un acvariu într-un restaurant de fișe și mersul odată cu

autobuzul în costumație de cal). și nici n-ar fi făcut-o pe mama să plângă. Asta fusese... destul de oribil. De fapt, probabil spusese niște chestii pe care acum chiar le regreta. Iar tata o pedepsise atât de rău să nu mai iasă din camera ei, încât probabil pe viitor o păștea școlarizarea la domiciliu.

Dacă ar fi fost silită, să zicem, de o poțiune a adevărului sau așa ceva, Emily ar fi recunoscut că gura ei mare nu prea-i fusese de ajutor. Mama o numea „clonțul de familie“, de parcă ar fi fost o boală moștenită. Ei bine, dacă așa stăteau lucrurile, Emily avea o formă foarte gravă. Când era enervată sau stânjenită, clonțul începea să clănțâne de capul lui – iar mama ei era stânjenitor de enervantă *tot timpul*. și de-asta Emily nu-și ceruse scuze, și de-asta nu mai avea voie să iasă din camera ei până la Crăciun.

În timp ce zăcea pe pat în întuneric, furia aceea înroșită în foc i se stinse și-i lăsa în gură un gust dezgustător de amar. Nu putea oare să rămână întinsă aici și să nu mai vorbească niciodată cu mama? Poate să intre în comă? Îi era totuși cam prea foame. Certurile-monstru consumau fără îndoială o grămadă de calorii. Ce-ar fi să dea o raită pe la frigi... CLANC! Scrâșnetul și zângănitul cutiei poștale, deschisă și apoi trântită la loc în nișa ei din ușa de la intrare, ii intrerupseră planurile de piraterie culinără. Cine Dumnezeu aducea poștă la ora asta din noapte?

Balamalele neunse ale porții din fața casei scoaseră un geamăt dogit, și Emily se ridică în capul oaselor să mijească ochii pe fereastră. Din curte tocmai ieșea o siluetă, atât de voluminoasă,

încă se răscuse pe-o parte în deschizătura porții și tot abia dacă încăpea. În mână ținea o umbrelă mică neagră, care-i umbrea față. Emily își lipi nasul de geam și se uită cum matahala reușește să treacă de poartă și cum se îndepărtează pe stradă legănând din șolduri, cu umbreluța elegantă ridicată mai departe deasupra capului. Și nici măcar nu ploua. Foarte ciudat.

Se uita încă în urma ei, când auzi de la parter un clinchet cunoscut: un zăngănit ușor ca de clopoțel metalic. Cineva ieșise din sufragerie și atinsese bicicleta din hol. Tata își ținea acolo bicicleta mare neagră, cu care mergea, scuturându-se din toate înceieturile, la muncă, la oficiul poștal. Era imposibil să treci pe lângă ea fără să faci vechiul claxon de alamă să sune. Sună și acum, din nou, semn că mai ieșise cineva pe hol. Of, Doamne, ce-avea să spună ea acum dacă părinții veneau să-i țină o predică?

Era cazul să adoarmă la loc. Încremeni deci într-o poziție de dorm-dusă-de-poți-să-tai-lemn-pe-mine și așteptă. Din hol răzbătură sunetele unei conversații intense, dar nimeni nu urcă scările. Emily rezistă un minut întreg, după care, fiind extracrioasă din fire (exasperant de băgăreață, după spusele mamei), se furișă jos din pat. Făcu slalom prin labirintul de cărți și haine de pe podea și întredeschise ușa, apoi se strecură afară pe palier, ocolind scândura care scârțâia, scoase capul pe după cotul balustradei și privi în jos.

Părinții ei erau în hol, la poalele scării, lângă ușa de la intrare. Mama se așezase pe ultima treaptă, în paltonul ei lung și gros,

trăgându-și bocancii vopsiți cu pulverizatorul pe care-i folosea pentru misiunile prin tomberoane. Tata stătea aplecat deasupra ei, cu sprâncenele încruntate. Ținea într-o mână o scrisoare – o foaie groasă, de culoarea untului – și în celalătă plicul, greu, maroniu, cu două timbre mari negre, de modă veche, într-un colț. Probabil asta adusese namila cu umbrelă. Foarte, foarte ciudat.

– Dar n-are niciun sens, Maeve. Cine să-ți trimită aşa ceva? Nu e încă miezul nopții, deci nu poate fi de la Poșta de Noapte, bătu el în plic cu un deget rigid. Are timbre pe el, dar nicio ștampilă. E cu totul ieșit din comun.

Mama ridică ochii și zâmbi larg.

– Ah, și nu ţi se pare cu atât mai fascinant?

Încă vorbea cu accent irlandez, cu toate că locuiau la Londra de când se știa Emily.

Tatăl își încrești și mai tare sprâncenele și citi din scrisoare:

– „Am fost rugat să vă înștiințez că Patrick din clanul dumneavoastră se află într-o situație foarte dificilă și vă solicită neîntâziat ajutorul, în virtutea codului loialității.“

Mama făcu o față de parc-ar fi mâncat pe îndelete o lămâie.

– Păi da, dificilă! De-aia a ajuns strămătușa Aoife cum a ajuns, fiindcă și-a făcut atâtea griji pentru el, toată lumea știe, că înălțăea ea din cap. Mai bine mă duc să văd ce se petrece. Oricum eu sunt singura care poate să priceapă ceva de la tembelul ăla.

– Dar de ce să-ți ceară *tie* să intervii? Ideea era, din contră, ca tu să stai deoparte, nu? Patrick e...

Și tata dădu din mâini, rămas fără cuvinte.

– Sâangele apă nu se face, nu? zise mama ridicând din umeri.

Emily căscase urechile cât pâlnia. Alarmă de gradul zero. Mama nu vorbea niciodată – *absolut* niciodată – despre familia ei. Încercase de un MILION de ori să-o descoasă, și tot ce scosese de la ea era că „nu ne înțelegeam“. Ce voia să-nsemne asta? Mama refuza să vorbească. Ceea ce, în sine, era o chestie neobișnuită, pentru că în mod normal nu-i tăcea gura o clipă.

Tata ridică scrisoarea în lumină și mijii ochii la ea.

– Nu știu, nu-mi miroase a bine. Poștașul nu e în regulă, scrisoarea e anonimă, plus că e vorba de *Pat* – declară el, pronunțând ultimul cuvânt de parcă ar fi tras o înjurătură –, care-ți cere să te duci acolo după atâția ani. Și se uită întă la ea cu privirea cea mai gravă pe care i-o văzuse Emily vreodată. Ești sigură că n-are legătură cu *ea*?

Cine era „*ea*“? Emily ardea de curiozitate (și de dorință de a-și băga nasul).

– Ah, au trecut o grămadă de ani de când am văzut-o ultima oară pe zgripturoaică aia, zise mama, aplecată încă peste šireturiile complicate ale bocancilor.

Deci nu era cineva pe placul lor. „Zgripturoaică“ era unul din cuvintele pe care mama îl arunca vecinei certărețe.

– Chiar și aşa, mi se pare foarte dubios. Ar trebui să trimitem o scrisoare Străjii de Noapte și să raportăm ce s-a întâmplat.

– A, clar că-ar trebui. Categoric.

– Observ totuși că încă îți legi bocancii, spuse tata, încrucișându-și brațele.

– Dap.

– Nu cred că te duci după timbre.

– Nup.

– Am înțeles. N-aș putea să mă duc eu când sunt de serviciu mâine-seară?

Mama sări în picioare și-i smulse scrisoarea din mână.

– Iubire, nu face mutra asta, te rog! Dacă Pat a dat atât de râu de bucluc, înseamnă că trebuie neapărat să mă duc. Dacă e... altceva, atunci trebuie să aflăm ce. Plus că...

Mama făcu o strâmbătură și se întoarse să se uite în sus, spre dormitorul de la etaj. Emily se trase înapoi după colț, și tot corpul își se scutură ca de un soc electric. Fusese cât pe ce.

– Mi-ar prinde bine un jogging, nu?

Tata scoase un oftat prelung, plin de suferință.

– Probabil, dar n-ai mai fost acolo de când s-a născut Emily. Nu lăsa lucrurile de demult...

Emily scoase iar capul. Acolo? Unde? În Irlanda?

– Nu e vorba doar de asta. Uneori mi-e dor de lumea aia, mi-e dor și de slujbă. Mama se smiorcă în timp ce-și trăgea fermorul la geacă. Mi-e dor chiar și de clan, puțintel.

Avusese o slujbă? Cum se poate? De obicei nu se scula până la ora prânzului.

– Oricum aici nimeni n-are nevoie de mine.
– Nu-i adevărat, și știi asta foarte bine! Gândește-te cum erai
la vârsta ei! Adu-ți aminte ce mi-ai povestit!

– Ah, cred că eram o pacoste. Chipul de obicei vesel al ma-
mei se schimbă într-o figură încruntată și posomorâtă pe care
Emily n-o mai văzuse. Doar că nu sunt făcută pentru viața asta.
Nu mă potrivesc aici, și tot ce fac iese prost.

– Nu-i adevărat. Nimeni nu e „bun“ într-un fel anume. La
Emily e de vină doar vârsta.

Emily își mușcă încheietura degetelor ca să nu mărâie și să
se dea de gol.

– Mda, și la mine la fel, zise mama. Ei, o să-mi dezmorțesc
nițel picioarele, o să aflu ce se petrece cu tembelul ăla și o să mă
întorc cât ai zice pește.

Tata, înalt pe lângă ea, dădu să deschidă ușa, dar se opri.

– Stai puțin! Și... astea? făcu el semn spre pieptul ei.

Ei, poftim! Acum vorbeau despre sutiene???

– A, n-o să pătească nimic. Mă întorc cât ai clipi. Nu pot să
le las aici, nu?

– Hmmmm... mormăi tata.
– Sssst! îl întrerupse mama punându-i un deget pe buze.
Toată lumea știe că nu mă poate prinde nimeni. O să fie bine.
– Eu te-am prins, mormăi el din spatele degetului murdar.

– M-ai prins, nu? Și te-ai potcovit cu mine. Vino-ncoace! zise
ea și se apleca spre el.

Urmără bine-cunoscutele sunete de pupături. Emily își trase
din nou capul la cutie. Unele lucruri nu te poți preface că nu le
vezi, oricât ți-ai dori. Așteptă treizeci de secunde ca să fie sigură,
apoi se apleca din nou înainte.

Terminaseră, slavă Domnului, și mama tocmai se strecu-
pe sub brațul tatei ca să iasă pe ușă.

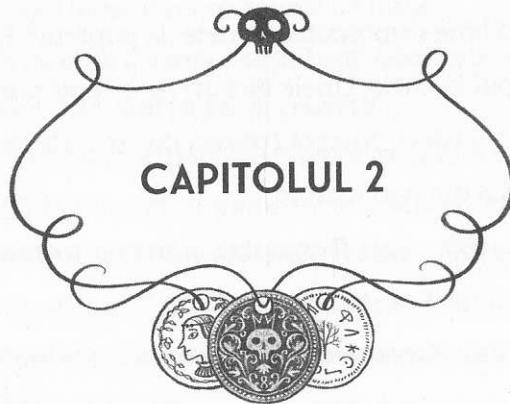
– Dacă bag viteză, ajung la vechea biserică înainte să bată.
– Ai cheia de umbră? Și...

Ea se întoarse și-l pironi cu o privire strivitoare, și el se opri,
ridicând mâinile în semn de apărare.

– Dacă m-am retras, nu înseamnă că m-am ramolit, spuse
mama. Făcu un pas afară, în noapte, apoi se întoarse. Ai grijă de
pacostea aia mai mică, bine?

„Pacoste.“

Tatăl mai dădu o dată din cap, după care mama dispără,
fără să-și fi luat la revedere. El ținu ușa deschisă multă vreme,
privind pur și simplu întunericul din urma ei. Emily rămase și ea
pe loc până când aerul rece o făcu să se zgribulească și să se fu-
rișeze înapoi în pat. Se strecură în asternut chiar când ceasul din
Big Ben începu să cânte din nou, și notele profunde ale melodiei
reverberară peste fluviu, dând veste că era miezul nopții.

A doua zi era sâmbătă, și mirosul de șuncă prăjită care se ridică de la parter se dovedi irezistibil. Emily coborî tiptil și o luă spre bucătărie, pe lângă ciudatul cap metalic de cal pe care mama îl expusese pe hol. Șunca prăjită suna excelent, dar ce alt ceva o mai aștepta? Faptul că în bucătărie îl auzea pe tata era semn rău. În primul rând, asta se întâmpla foarte rar, fiindcă tatăl ei lucrase dintotdeauna ca poștaș de noapte, iar restul timpului și-l petrecea în magazie, unde-și făcea de lucru cu compositul. Îl văzuse ultima oară în ziua dinainte, când el pusese capăt bombardamentului de jigniri și o trimisese în camera ei pentru totdeauna. Emily se pregăti sufletește de predică.

– Mami a fost chemată pe neașteptate într-o problemă de familie. Se întoarce repede. A zis că te pupă.

Lumea din miezul nopții

Nu sună a muștruluiială. Nu sună nici întocmai cu ceea ce auzise Emily în timpul nopții. Probabil însă nu era momentul potrivit să vorbească despre asta...

– Nu vreau să mai discutăm despre ce s-a întâmplat ieri, dar vreau să încerci să fii mai înțelegătoare cu mami când se întoarce.

Emily se strâmbă fără să-și dea seama, semn că se pregătea să-și arate clonțul.

– Iar pe ea am s-o rog să facă același lucru în ce te privește, bine? Știu că uneori e... cam dificilă.

Era un rezultat infinit mai bun decât cel la care se aşteptase ea. Ostilitățile fuseseră atât de intense, încât Emily crezuse că are toate şansele să fie făcută pachet și expediată de acasă pe post de ucenic la vreun coşar sau aşa ceva. Acum, dimpotrivă, părea să fi scăpat prea ușor. Ce se întâmpla cu mama de-l făcuse pe tatăl ei să treacă peste cearta de aseară?

– E... totul în regulă? Cu mami, vreau să zic. Nu știam că ține legătura cu familia ei.

– Da, e bine. A apărut o situație neprevăzută, dar sunt sigur că e bine.

Spusese „bine“ de două ori, dar nu-i răspunsese, de fapt, la întrebare. Iar zâmbetul de pe chipul lui nu părea foarte convins. Emily ardea de nerăbdare să afle mai multe, dar cum ar fi putut fără să se dea de gol că trăsese cu urechea la discuția lor? și nici măcar nu era prima oară. Tata se supărase foarte tare ultima